

NUMERO EXTRAORDINARI

ANY I.

GRANOLLERS 22 ABRIL DE 1905

NÚM. 5

La redacció no respón dels treballs firmats.

Los originals no 's retornan.

Redacció y Administració

PLASSA PERPINYÀ, 14

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Trimestre. . . . . 0'75 ptas.
Número solt . . . . . 0'15 »

Essent nacionalista l' acció que en el nostre poble realisa la Unió, tenen el dret y el dever de cooperarhi tots el catalans moguts per las aspiracions del Nacionalisme, qualsevulga que sia llur pensar y sentir en materias relligiosas, políticas y socials. — (Declaració de la VII Assamblea de la Unió Catalanista.)

SANT JORDI patró de Catalunya

Antiquíssim es el culte que 'ls catalans dedicaban á nostre patró, y dihé mdedicaban, perque encare que siga dolorós manifestarho, som molts els catòlics catalans que dexém de prestarhi 'l degut culte y fins no falta qui ignora que siga nostre patró. ¡A tanta deixadesa s' ha arribat! No es degut aixó á altre causa, que al arrebatarnos els de *allende* nostres drets polítichs, procuraren fer lo mateix ab nostras creensas relligiosas, doncas del contrari sa obra no haguera sigut complerta, y aixó no lograntse ab un *Real Decreto* que haguera sigut contraproducent, han sortit ab la seva trevallantho ab la mala fe pels *Felips y Olivars* acostumada.

Molt sentiriam que aixó 's prenguéssim com á menyspreu envers cap altre sant. Molt al contrari, la nostre humil voluntat al expresarnos en eixa forma y fer aquesta petita recopilació de fets lligats ab la historia de nostre patria ab tant gloriós sant, no te cap més finalitat que contribuir ab una, petita part á influir en el anim dels catòlics catalans y en particular dels granollerins, el foment del culte á tant exemplar sant. Quelcom feu pera conseguirho y no forem agraits si no ho fessim constar, l' il·lustrat Dr. Case-

llas mentres ocupá lo carrech de Rector d' aquesta parroquia. L' any 1902 y 1903 establí en aquesta diada ofici solemne 'n llaor al Sant y l' any passat, á més del ofici missas de torn fins á quarts de dotze com á las festas.

L' any 986, essent Borrell I compte de Barcelona, 'l capdill dels Alarbs d' Almanzor, procedent de Murcia, Tortosa y Tarragona, ab un fort contingent de guerrers per terra y una ben ordenada esquadra sortida de Murcia pera apoyarlo, se dirigi á Barcelona pera ferse seva aquesta ciutat. Al peu del castell de Moncada y en la planuria coneguda per *Matabous* se doná la batalla en la que 'ls catalans foren completament vensuts, y al cap de cinc dias Barcelona queya á mans dels alarbs més ó menys honrosament.

No cal dir lo crudel é inhumanament que foren tractats aquells bons catalans. El compte Borrell se refugiá á Manresa y allí feu una crida als catalans els quals ab la senyera de las quatre barras y ab el *sant y senya* de Relligió, Patria y Llibertat, respongueren ab l' entusiasme y noblesa propi en tot temps del vers catalans. En el mateix any 986 sortiren de Manresa 'l compte de Barcelona, y son exércit, queyent d' un modo portentós aqnesta ciutat á sas mans altre volta. Fantástich é impossible sembla que cap ser humá pogués realisar aital obra, més la tradició 'ns assegura que durant lo combat aparagué Sant Jordi dalt de cavall envolcallat ab blanca boira y tenint un llamp per acer, lluytá sens descans

contra 'ls moros, els quals queyan ab sols tocarlos ab l' espasa.

Moltas nacions han tingut y tenen per patró á Sant Jordi, més per icó que respecta á nosaltres, sembla que la devoció envers aytal Sant, arrenca d' aquest fet.

La Corona d' Aragó li tributaba un culte particular per haberse 'l vist lluytar entre 'ls catalans y aragonesos en lo combat d' Alcoraz, guanyat per lo rey En Pere I.

La Diputació de Catalunya, un de quins tres Brassos de que 's composaba era 'l militar, adoptá més endavant la senyera de Sant Jordi (creu vermella ab camp d' argent) y acordá tenirlo com á protector fentli en son palau una capella en la casa del General ó de la Generalitat, punt ahont se reunian els tres Brassos de que 's composava 'l primer cos polítich de la antiga constitució de la nació catalana (avuy dia *Diputación Provincial*, la capella es la mateixa). Pera honrarlo més, feren la tant renomada Sala de Sant Jordi, en la cual se han celebrat actes que per sa importancia no sabém pasarlos per alt sens indicarlos breument.

En 1640 hi hagué la gran junta de Brassos ó reunió de las Corts sobiranas de Catalunya, y la magestuosa veu del diputat eclesiástich l' immortal canonge D. Pau Claris, manifestá y probá que Catalunya debia fer armas contra 'l rey Felip II de Castella, conculcador de las llibertats públicas. La assamblea aprobá la proposició de son President lo canonge Claris y quedá declarada la guerra.